

Et højst parisisk drama

ALPHONSE ALLAIS

Kapitel 1

Hvor vi stifter bekendtskab med en herre og en dame, som kunne have været lykkelige, hvis det ikke havde været for deres evindelige misforståelser.

*O qu'il ha bien scœu choisir, le challan!
Rabelais.¹*

På det tidspunkt, hvor denne historie tager sin begyndelse, havde Raoul og Marguerite (nydelige navne til elskende) været gift i omkring fem måneder.

Et kærlighedsægteskab, forstås.

Raoul lyttede en dejlig aften til Marguerite, der sang oberst Henry d'Erville's smukke ballade:

*L'averse, chère à la grenouille,
Parfume le bois rajeuni.
... Le bois, il est comme Nini.
Y sent bon quand y s'débarbouille.*

Raoul, siger jeg, svor da over for sig selv, at den guddommelige Marguerite (*diva Marguerita*) aldrig skulle tilhøre nogen anden mand end ham.

Parret ville have været det lykkeligste af alle, havde det ikke været for de to ægtefællers slette karakterer.

Ved den mindste ting, bang! – en smadret tallerken, en ørefigen, et spark i bagen.

Ved denne larm flygtede Amor opløst i tårer for at vente i hjørnet af en stor park på den altid nære forsoningsstund.

Så kys uden tal, uendelige, ømme og kyndige kærtegn, lidenskab så brændende som Helvede selv.

Man kunne næsten tro, at de to grisebasser skændtes bare for at få lejlighed til at blive gode venner igen.

Kapitel 2

En enkelt episode som, uden at forbinde sig direkte med handlingen, giver klientellet en idé om den måde, vore to helte lever på.

*Amour en latin faict amor.
Or donc provient d'amour la mort
Et, par avant, soulcy qui mord,
Deuils, plours, pièges, forfaitz, remord...
(Blason d'amour.)*

En dag var det imidlertid mere alvorligt end ellers. Eller rettere, en aften.

De var taget på Théâtre d'Application, hvor man blandt andet opførte *Den Utro Hustru* af hr. Porto-Riche.

- Bare lad mig vide, snerrede Raoul, når du har set nok på Grosclaude.

- Og du, hvislede Marguerite, vil du række mig teaterkikkerten, når du kender Mademoiselle Moreno ud og ind.

Indledt i en sådan tone kunne samtalen ikke undgå at slutte med de mest beklagelige gensidige voldshandlinger.

I droschen, som kørte dem hjem, morede Marguerite sig med at klimpre på Raouls forfængelighed som på en gammel, nedslidt mandolin.

Så aldrig så snart var de kommet hjem, før de krigsførende indtog deres respektive positioner.

Med hånden hævet, hårdt blik og overskæg som en rasende kat, gik Raoul hen mod Marguerite, som hurtigt holdt op med at være kæphøj.

Staklen flygtede, så hurtigt og listigt som hinden i de store skove.

Raoul var lige efter hende.

Da slog den største angst geniale opfindsomhed ned i Marguerites lille hjerne.

Hun vendte sig brat om, kastede sig i Raouls arme og råbte:

- Jeg be'r dig, min lille Raoul, beskyt mig!

Kapitel 3

Hvor vores venner forsones, som jeg ønsker, at I ofte må forsones, I som er så pokkers kloge.

"Hold your tongue, please!"

.....

Kapitel 4

Hvordan man kan konstatere, at folk, som blander sig i ting, der ikke kommer dem ved, meget hellere skulle passe sig selv.

Det er forbløffende så rå verden er blevet gennem den sidste tid!

(Min portnerskes ord sidste mandag formiddag.)

En morgen modtog Raoul følgende besked:

"Hvis De for én gangs skyld vil se Deres kone i godt humør, skal De torsdag tage til Bal des Incohérents på Moulin-Rouge. Hun vil være der maskeret og forklædt som congolesisk kano. Den forstandige skriver sig det bag øret!

En ven."

Den samme morgen modtog Marguerite følgende besked:

"Hvis De for én gangs skyld vil se Deres mand i godt humør, skal De torsdag tage til Bal des Incohérents på Moulin-Rouge. Han vil være der maskeret og forklædt som fin-de-siècle ridder. Den forstandige skriver sig det bag øret!

En veninde."

Disse beskeder faldt ikke for døve øren.

Da den skæbnesvangre dag oprandt, skjulte de på beundringsværdig vis deres planer:

- Min kære, sagde Raoul med sin mest uskyldige mine, jeg bliver nødt til at forlade dig indtil i morgen. Meget vigtige forretninger kalder mig til Dunkerque.

- Det passer fint, svarede Marguerite med indtagende oprigtighed, jeg har lige modtaget et telegram fra min tante Aspasia, som, stærkt lidende, beder mig om at komme til sit sygeleje.

Kapitel 5

Hvor man ser nutidens tåbelige ungdom hengive sig til de mest kimæriske og flygtige glæder, i stedet for at tænke på evigheden.

Mai vouéli vièure pamens: La vido es tant bello!

Auguste Marin.

"Nyt om navne" i *Diable boiteux* proklamerede enstemmigt, at dette års Bal des Incohérents havde en usædvanlig pragt.

Mange skuldre og ikke så få ben, for ikke at nævne tilbehøret.

To af de tilstedeværende syntes ikke at tage del i den almindelige galskab: en fin-de-siècle ridder og en congolesisk kano, begge hermetisk maskerede.

På slaget 3 morgen nærmede Ridderen sig Kanoen og inviterede hende til at soupere med sig.

Som svar placerede Kanoen sin lille hånd på Ridderens robuste arm, og parret gik sin vej.

Kapitel 6

Hvor situationen fortættes.

– *I say, don't you think the rajah
laughs at us?*
– *Perhaps, sir.*
Henry O'Mercier.

– Lad os være alene et øjeblik, sagde Ridderen til tjeneren, vi vil vælge vores menu, og så ringer vi efter Dem.

Tjeneren trak sig tilbage, og Ridderen låste omhyggeligt døren til værelset.

Derefter snupede han, efter at have befriet sig for sin hjelm, med en hurtig bevægelse masken af Kanoen.

Begge udstødte på samme tid et skrig af bestyrtelse, idet ingen af dem genkendte den anden.

Han var ikke Raoul.

Hun var ikke Marguerite.

De kom med gensidige undskyldninger og var ikke længe om gøre hinandens bekendtskab over en lille souper, mere siger jeg ikke.

Kapitel 7

Lykkelig slutning for alle, bortset fra de andre.

*Buvons le vermouth grenadine
Espoir de nos vieux bataillons.*
Georges Auriol.

Dette lille *mésaventure* tjente som en lærestreg for Raoul og Marguerite.

Fra dette øjeblik skændtes de aldrig mere og blev fuldkommen lykkelige.

De har endnu ikke mange børn, men det kommer.

På dansk ved Tine Engel Mogensen

1. Som hovedregel er mottoer og vers ikke blevet oversat, eftersom de spiller på slang, fonetiske ligheder etc.

